

Symfonie

Květ lilie na rameni, jenž nikdy neuvadne
probodnut délkou malovaných řas
V očích odlesk rána, které je tak chladné
nedbaje v polibku hodin všechen čas.

Zpěv slavíků zdá se v tuto chvíli
zpěvem veršů básníka, které se v srdci probudily.

Omámen krásou promilovaných chvíl
topím se v studánku tvé mokré něhy
v představách tvých ňader, v které jsem se vpil
hledajíc cestu duše v pohádek břehy.

Tón chtěče při dotyku tvé bělostné šije
Co myslíš? Možná hudba lásky? Možná Beethovenova symfonie.

Sen

Stín hor v stříbrné nitky se mění
vytřes mé slzy ze svých medových vlasů
anděl touhy hledá tvůj dotek, který zde není
opředen nachovým úsvitem letního času.

Zavřít oči, v představách hnán na rozbouřeném moři myšlenek
že procházím se s tebou kolem rozbité pouliční lampy záře
v těkající nejistotě, sic suverénní je navenek
učil se poznávat tvé meruňkové rty dle slabikáře.

Procházím se s tebou tam, kde město svou cudnost skryje
tam, kde ještě v měsíčním svitu stříbřitou tvář má lásky tůně
propleten rukou v srdce, z něhož zní větrem bluesová melodie
a vánkem čechrajícím tvůj vlas rozléhá se svůdná vůně.

Pohlčen pohledem v tvou rozhalenou košili s poupátky růží
se signály dobrých mravů, jež se ve mě vzpouzí
jak hladil bych tvé démanty osázené holou kůží
snad zítra má večernice - dnes se již tvé město z noční pohádky vzbouzí.

Naivní blázen

Rozbouřené nitro srdce moře lásky
tvé slunce zapadlo v dálku myšlenek
a dotýká se jej v stínu vrby mrtvé krásky
sic ukazuje růže květu navenek.

Ale tam kdesi v hloubi citu ukrytá je
myšlenka osamělá v nočním dešti chladném
která k naději ztéká v mladosti tvého kraje

či anděli hvězdy zářící, zasaženým šípem padlém.